

gega kakor koza je dvakrat, trikrat krepko zameketala na dvorišču.

S kozo se je začelo v mlinu drugačno življenje.

Danes je lezel ž njo Planinec ter zadovoljno opazoval brezskrbno žival, jutri zopet Oskar, potem mama in Vera. Prve dni so tudi izpraševali drug drugega, kako je treba molzti. Poskusil je oče, za njim mama Lina, Vera in nekateri bolj odrastli otroci, pa so

znali vsi, dasi je žival obrcala marsikoga v poplačilo za neusmiljeno vežbanje.

Poganjala je že trava, velika noč je budila naravo v novo življenje; vse je bilo v pisanem cvetju kakor za velik praznik — za dan vstajenja.

Tudi oskrbnikova Ida je že prilezla čez prag, sedla pred hišo na klop v senco, skrbno skrivala lice solnčnim žarkom pod rdeči solčnik in topo strmela pred-se.

Pri malici.

Narisal M. Strnen.

Prijateljica v Gradcu jo je z zadnjim listom potrdila v veri, da je prevarjena, izdana. „Tako delajo vsi, verjemi, Idka; in ti nisi prva, ki veruje do zadnjega — prazni obmami. Veš, najprej hočemo goljufati me, a naposled nas le goljufajo drugi. O, me ubožice!“

Neko popoldne je šel del Planinčevih otrok s kozo na pašo, drugi so bili v šoli in dva ali trije so z mamo iskali v goščavi dračja za kurjavo. Lina je imela vi-

soko izpodrecano krilo, na nogah luknjaste brezpetnike, iz katerih so gole noge svobodno uživale sušo in močo; razkodrane lase pa je zvezala v sajavo ruto ter stikala kakor pravi tičji strah po grmovju. Solnce je pripekalo, in pot ji je silil na čelo, v oči; a ona, da bi se čim preje umaknila vročini, je hitela nabirati suhih vej in brisala kar z dlanjo in rokavom pot s čela. Otrokom je bila že navezala butarice in jih poslala naprej domov, kar prihiti po bližnji stezi, kakor